

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o II. Ut kommer hvarje Söndag. Götheborg den 14 Mars 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Louis Lablache.

Louis Lablache.

Om denne konstnär, som den 23 sistlidne Januari afled i Neapel, innehåller tidningen "L'illustration" följande uppgifter.

Han var född i Neapel den 6 December 1795 och han återvände dit förlidet år, för att dö. — —

Lablache's fader var köpman i Marseille. Han hade lemnat sitt fädernesland år 1791, för att undfly den hotande revolutionen. Han fann den ännu fruktansvärdare i Neapel år 1799, och den beröfvade honom der lifvet.

Konung Joseph ville gifva sonen ersättning för fadrens olyckor, och Louis Lablache

blef mottagen vid konservatorium i Neapel, då han var tolf år gammal.

Han blef den oroligaste, men tillika beundransvärdaste eleven i denna ryktbara skola. Han blef tjuge gånger hotad med förvisning derifrån, men han lärde sig på tre dagar kontrabasen, för att kunna uppträda i en sjukkamrats ställe på en koncert, som ej kunde uppskjutas. Denna häftiga ansträngning lade honom för fyratjotvå dagar på sjukbädden.

Man vet huru han fick sin röst. Redan såsom barn sjöng han i skolan; men när han en gång vid en begrafning ville öfverrösta de alltför bullersamma instrumenterna

i en chör för full orkester, ansträngde han till den grad sin röst, att han helt och hållet förlorade den. Läkare, som rådfrågades, svarade att han skulle blifva stum för hela sitt lif. Femton dagar derefter vaknade den stumme, en vacker morgon, med en klangfull röst, som nu blifvit förvandlad från alt till baryton. Lablache var då femton år gammal.

Från den dagen drömde han ej om annat än teatern. Fem gånger rymde han från konservatoriet, för att söka anställning hos något opera-sällskap; fem gånger blef han återförd till sitt musikfängelse. Med godo eller ondo måste han kvarstanna der.

På det att han skulle tvingas att kvarstanna, stiftades följande lag: "Hvar och en teaterdirektör i vårt konungarrike, hvilken, utan styrelsens tillåtelse, engagerar någon elev från konservatorium, skall betala ett skadestånd af två tusen dukater, hvarjemte hans teater skall under femton dagar hållas stängd."

För att med godo kvarhålla Lablache vid skolan, uppförde man der en teatersalong, der han gjorde sina första försök, — han först och sedan tusentals andra. Både salongen och ofvannämnde lag kvarstå ännu i dag.

Då Lablache äntligen vid sjutton års ålder utgått från konservatorium, debuterade han på San Carlino's lilla teater, i Fioravantis "La Bella Molinara." — —

Det var här som vår sångare vid nitton års ålder gifte sig med Teresa Pinotti, dotter till en ryktbar skådespelare. Denna var en qvinna med både godt hufvud och ordningssinne, en praktisk förmåga, som var alldeles behöflig för att kunna leda en artists äfventyrliga lif.

Hon förmådde Lablache att lemna sin lilla teater och förde honom derifrån först till Messina och sedan till Palermo, der han fördjupade sig i Rossinis musik, hvilken konstnär skulle blifva hans afgud.

Lablache's maka skänkte honom tretton barn, af hvilka sju ännu lefva, ehuru de i närvarande ögonblick äro vidt kringspridda i världen, emellan St. Petersburg och Paris, Alger och London, alla på en aktnings-

värd plats i samhället och värdiga det namn de bära (Man vet att mamsell Chechina Lablache har blifvit fru Thalberg).

I fyratio år följde Theresa sin man under hans triumfer; hon har gått före honom i grafven, för knappt aderton månader sedan (Detta skrefs d. 30 Januari) och dervid gifvit honom ett dödligt sår i hjertat. Detta är den sjukdom, hvaraf han dött.

Från Palermo blef Lablache kallad till Milano, då hans rykte började växa. Han gjorde der sitt inträde på "La Scala", en teater, som var honom värdig. I sex år qvarstannade han i Lombardiet; man såg honom sedermera i Turin samt slutligen, 1824, i Wien. Han uppträdde der fyra aftnar å rad i fyra helt olika roller, nemligen såsom Figaro, Assur, Uberto och Geronimo. Detta var hans tyska fälttåg, hans Austerlitz' sol.

Han kom såsom segervinnare att triumfera i Neapel. I Parma invigde han den stora teatern med en opera af Pacini, "Zaire." År 1830 vann hans talang fullt erkännande i Paris.

Sedan dess har han tillhört Europa.

Han uppträdde icke mer än en enda gång till i Neapel, år 1833, i "Wilhelm Tell." Men han rönt der ej stor framgång: pjesen blef förbjuden.

Behöfva vi väl påminna om denna omfångsrika, väldiga, säkra stämma, så afrundad, så fulltonig och så klar, hvilken utan ansträngning kunde dån som en åska, eller vibrera i oändlighet? Hvem

minnes icke detta *D*, som blifvit till ett ordspråk, eller detta *E*, som kunde krossa fönsterrutorna, men hvilket han, småleende, utförde.

Behöfva vi väl tala om denne store skådespelares komiska styrka, om hans öfverflödande inspiration i en opera buffa, der ingen kunde upphinna honom, eller hans värdighet i de stora tragiska roller, der detta herrskarsnille antog en konungs hållning? Millioner andra hafva före oss, och bättre än vi, sagt detta med värtaliga utrop och stormande applåder.

Likaså känner man äfven Lablache's välgörenhet. Hans hus var alltid ett hem för glädjen och en fristad, der de mest bedröfvade smålogo och de allrafattigaste blefvo hulpne.

Man har redan tusen gånger omtalat och aftecknat den scenen, då artisten för en blind mans räkning spelade fiol på gatan, hvarigenom han skaffade tiggaren en liten förmögenhet. Behöfde vi ej fatta oss i största korthet, skulle vi kunna berättat tjuge dylika anekdoter.

Men det man icke nog mycket omtalat, är blygsamheten hos denne konstnär, som blef emottagen hos konungar och för hvilken man slog medaljer. En atmärkt sångare, måhända den störste näst efter honom, Milanaren Galli, var en mycket omtyckt "Assur" i "Semiramis." Lablache ville icke minska sin medtäflares framgång, och bestämde derföre såsom ett uttryckligt villkor i sina kontrakter, i Milano, att han ej skulle spela Assur.

Det återstår nu att omtala slutet af hans lefnad.

Sistlidne sommar vistades han i Petersburg och kände sig der sjuk. Han bad då kejsaren att få sitt kontrakt upphäfdt. Han ville återhemta helsan i sin födelsebygds luft. I ett artigt bref från general Adlenberg biföll kejsaren hans begäran och gaf honom med detsamma en medalj, infattad i briljanter och med vidfogadt St. Andreas-band

— Detta skall vara för att pryda min likkista, — sade Lablache sorgset.

Han blef vid samma tillfälle utnämnd till kejsarlig sångare. Mer än tjuge år förut hade han erhållit en dylik utmärkelse af konung Ferdinand i Neapel och, hvad ännu mera är, en pension, som han ej begärt, för sin svärfader, Pinotti.

Under Lablache's sjukdom gjorde drottning Victoria ofta förfrågningar om hans helsotillstånd, och denna kungliga vänskap följde honom troget intill hans sista stund.

Han återkom nu till Neapel i Augusti månad sistl. år och har der lidit förfärliga plågor, utan att hvarken förlora något af sina förståndskrafter eller sitt goda lynne.

Han var Neapolitanare till själen, tillgifven sin födelsebygd ända till passion samt glad ända till öfverdrift. Hans dotter, hans systerson, hans vänner tillbådo honom och lemnade honom aldrig allena. Han förklarade för dem den tyska musiken, Händel, Beethoven, Mozart; — —

På ett så oväntadt sätt undanryckt döden var Florence uppfyllt af tacksambet emot Gud. Och denna känsla mildrade hennes sorg öfver den förlorade dyre fadren. Men länge sörjde hon dock den bortgångne; och först efter ett års förlopp räckte hon Crawford sin hand.

(Slut.)

Anekdot.

En familjefader af judiska trosbäcknelsen, hvilken stammade mycket, bad en af sina bekanta äta middag hos sig på »Schabes» (Lördagen). Den inviterade kom då den ena lördagen efter den andre, hvarför frun i huset slutligen fann sig förauläten att fråga honom hvem, som bjudit honom dit.

— »Det har fruns man;» — svarade den främmande, »han bad mig komma hit på Scha — Scha — Scha — Scha — Scha — Scha — Schabes, och det blir sammanlagt sju lördagar. Men som det i dag bara är den sjette, har jag således ännu en till godo.»

SKEPPSBROTET.

(Forts. fr. N:o 40.)

an gick i dödsångest af och an på däck — Äntligen var krigsskeppet tillräckligt nära; en båt blef utsatt och han var sjelf den förste, som hoppade deri. Båten lade till vid vraket, och han var der först på däck.

— Florence! — Florence! — utropade han och tog henne i sina armar, tryckte henne till sitt bröst och strök hennes våta hår ur pannan. — Florence, du är icke död, du kan icke vara död!

Hennes hufvud hvilade tungt på hans skuldra.

— Hon är död! — sade skeppsläkaren, som gjort honom sällskap hit.

Men medan han ännu talade gick en svag suck öfver den sköna flickans läppar, hon öppnade ögonen och kastade förvirrade blickar ikring sig.

— Nej, hon lever! — utropade Crawford, — Gud vare lofvad, hon lever! — och tacksamhetens tårar strömmade härvid utför hans kinder.

Ja, hon lifde, ehuru svag och utmattad. Nästan genom ett underverk hade skeppet, emedan det ej varit svårt att tadt, hållit sig öfver vattnet, och Florence hade medvettslös, men ändå levande, blifvit liggande vid den afbrutna masen. Bådden gen kom i rättan tid; ännu några timmar i denna belägenhet — och den svaga lifsgnist skulle för alltid ha slocknat.

och han bibehöll ända till intill slutet sin klarhet i tanken och till och med sin röst. Sista aftonen af sitt lif utförde han en engelsk sång, hvilken kom honom att falla tårar.

På sin dödsbädd mottog han besök af en dominikanermunk, den han händelsevis återsatt i Neapel och hvilken antagit tonsuren af sorg öfver förlusten af hustru och barn. Denne Dominikanermunk, som hette Winter, hade samtidigt med Lablache varit anställd såsom sångare vid en teater.

Artistens slut blef en kristens och en vis mans, men framför allt en konstnär. Han lefde blott i och med sin röst. Denna försämrades alltefter som sjukdomen tilltog i styrka och då han kände att den börjat försvagas och att han darrade på målet, blef han bedröfvad.

I sina sista ögonblick kallade han till sig sin dotter och sade helt lågt: "Jag har icke längre någon röst: jag dör."

Och straxt derpå afled han äfven.

Hans begrafning var högst rörande. Vi behöfva dervid ej taga diktens pensel till hjälp, utan endast berätta så som det verkligen tillgätt.

I begrafningshuset uttalades, invid likkistan, några värtaliga ord af Taglioni samt af en af Lablache's käraste och mest tillgifna vänner, Theodore Cottrau.

Man tillät hvarken någon främling eller någon af betjenningen att vidröra liket. Kistan bars till likvagnen af Neapels förnämsta artister: bildhuggaren Angelini,

målarne Smargiassi och d'Auria, sångaren Coletti och skådespelaren Majeroni.

Genom förbud från högre ort kunde inga särskilda kårer förena sig med processionen; men en stor folkhop trängdes på kyrkogården der liket, som skall begravas i Paris, tillsvidare nedsattes i Zios familjegraf.

De öppnade kistan åter; man drog svepningen från ansigtet och uppstämde en begrafningshymn.

Den dödes hufvud låg tillbakalutadt, och plötsligen såg man, af någon okänd anledning, hans mun öppna sig, likasom för att besvara den heliga sången.

Alla de närvarande fällde tårar. Mercadante nedlade i kistan en krona af etereller.

Återigen en utmärkt man bort! — Hans vänner hafva om honom yttrat, att hans minsta värde låg deruti, att han var en stor artist. De hafva sagt sannt.

Marc-Monnier."

Skridskoåkningen i Paris.

Äfven i Frankrikes hufvudstad roar man sig med skridskoåkning, hvartill man också har flera lämpliga platser.

Den för närvarande mest besökta af dessa är i Boulogner-skogen, der man har godt utrymme å isen.

Det hålles der en förträfflig ordning samt sopas och fejas hvarje dag. Är icke isen nog stark, blir man tillbakavisad af

för sådant ändamål särskildt anställde uppsyningsmän.

Ett fältläsarett finnes alltid å någondera stranden, och räddare vaka på alla punkter.

Om qvällen hålles vatten öfver isen, hvilket sedan tillfryser och ökar dess styrka, äfvensom den derigenom hålles i ett alltid lika förträffligt skick.

I Frankrike gå fruntimren ej på skridskor; man låter dem der åtnöja sig med en kälke, det är allsammans. Men detta är också till en del deras eget fel; ty de klaga, att kölden vanställer deras ansigtet, att isen är farlig och att de fall, man der kan göra, äro för mycket löjeväckande.

I Pariser-tidningen "L'Illustration", som nyligen innehåller en artikel härom, får man äfven åtskilliga kuriösa uppgifter om huru ifrågavarande konst öfvas i de nordiska länderna.

Den franske artikelförfattaren, som helt ogeneradt undertecknat sitt namn, (Maurice Germa), upplyser sin publik till en början derom, att man i de norra bygderna genom de starka snöfallen icke är tillgänglig för annat än slädar samt att man der går både obetydligt och illa på skridskor. Den skridskogång, som der förekommer, är mest afsedd för affärsföretagningar och "må för ingen del förblandas med skridskoåkningen, sådan den uppfattas i Förenta Staterna, i England, Holland, Belgien, Österrike, Spanien och Frankrike äfvensom i alla de trakter, der

BERÄTTELSE AF M. AXELSON *).

I.

Milliona.

1.

ör några och femtio år sedan var det, en afton, stor uppståndelse i ett af de större husen i Stockholms förstad Södermalm.

Anläggaren och egaren af ett derstädes ännu befintligt sockerbruk väntade den dagen åtskilliga gäster; ty en för honom högst angenäm fest skulle nu firas, idet hans

förstfödda dotter skulle bäras till dopet.

Att faddrarne här ej voro af sämsta slag kan man lätt inse; der stodo å ena sidan herrar i granna uniformer, välborne män och rike börsaristokrater, och, å den andra, de finaste fruor och mamseller, de superfinaste »Näder» och fröknar.

Döpsakten började, och alla väntade med spänd uppmärksamhet att få höra hvilka namn presten här skulle komma att uttala.

Det blef denna gång ej mer än ett enda sådant; men detta var så mycket betydelsefullare; det var det af fadren själf påfunna namnet "Milliona."

Det fanns väl knappast någon i hela sällskapet, som icke med förvåning hörde ett så ovanligt fruntimmersnamn uttalas, och mer än en af gästerna drog dervid sin mun till ett halft hänlöje.

*) Det må anmärkas att denna berättelse är hemtad ur verkligheten. Flera sådana skola framdeles meddelas både från Stockholm och Göteborg.

Men värden i huset höjde sitt hufvud ett tum högre än vanligt.

När gästerna frampå qvällen gingo, hvar till sitt, blef det ett allmänt samtalsämne af det sällsamma namn, den rike bruksegaren gifvit sitt enda barn.

— Har man väl någonsin hört maken — utbrast en äldre dame till en af sina väninnor — att kalla sin flicka Million! Det är ju inte ett kristet namn, och jag tycker just att det är att fresta Gud med sådant der skryt!

— Det tycker jag ock; — svarade den andra — men vänta bara: »llögmod går förfall!»

Milliona växte emellertid upp och blef ett vackert, men också själfsväldigt barn, och detta så mycket mera, som hennes föräldrar ej blefvo hugnade med flera arvingar.

Allt, hvad den lilla önskade, måste ögonblickligen uppfyllas, och olycklig den, som vågade på minsta vis sätta sig emot någon af hennes otaliga nycker och infall.

När flickan skulle börja lära sig något, kom der en guvernant i huset, hvilken framförallt ålades att lära

(Fortsättning pag. 86.)

en mindre skarp och varaktig köld gör det möjligt att göra skridskoåkningen till ett nöje, en konst."

"Ryssarne, Svenskarne och Norrmännen" — heter det slutligen — "gå sällan på skridskor utom i romaner och på teatern. Deremot har man drifvit skridskoåkningen till en förvånadsvärd höjd i några af det mellersta Europas länder."

Våra nöjen.

Ehuru den bista krisen hemsökt äfven vår stad, kläder man sig derföre här ingalunda "i säck och aska."

Man tyckes tvertom taga sitt lif ganska lätt; och bättre är ju det än att låta hufvudet hänga.

Man har också numera nöjen af alla slag att välja, ja, tillochmed nöjen af ganska god beskaffenhet.

Till dessa höra i främsta rummet Vetsenskaps- och Vitterhetssamhällets sammankomster, hvilka, sedan doktor *Wieselgren* blifvit i detta sällskap invald, ha fått en helt annan betydelse än förut.

Talrika åhörare ha der redan med intresse hört, huru doktor *Ch. Dickson* strängt, men rättvist, pelsat på Göteborgs kommunalstyrelse för dess försumlighet i afseende på helsovården. — Vi lemna dock derhän, huruvida äfven kommunalstyrelsen räknar dylika föredrag bland sina nöjen.

Den sköna konstens vänner ha nyligen haft att fröjda sig åt en tafvel-exposition, der åtskilliga vackra saker varit att se.

Dernäst har här varit en riktig uppsjö på konserter, från och med den oförliknelige *Rancheray's* till och med våra soireer för "klassisk" musik.

Den största delen af publiken torde dock ha gifvit teaterns nöjen företrädet framför alla andra, efter hvad man kan döma af de goda hus, Herr *Elffors'* skådespelaresällskap alltsedan medio af förra månaden haft att fagna sig åt.

Men så har man också der fått se flera, dels rent fosterländska, dels i annat afseende intressanta skådespel.

Bland de sednare må nämnas "Sullivan", hvare hr *Forssberg* genom ett värdadt spel gifvit färg åt titelrollen; vidare "Hindes besegrare", af *Overskou*, der hr *Selander* visat sig vara en lyckad djefvul, samt slutligen "Valerie eller den blinda flickan", af *Scribe*, hvilken skänkt fru *Elffors* en rik skörd af bifall för det vackra sätt, hvarpå hon återgifvit *Valeries* roll, särdeles i den scen, der den blinda återfår sin syn.

Bland de inhemska pjeserna har *Jolins* "Verldens dom", som vanligt, lifligt anslagit publiken. — Fru *Elffors* har der med den värma och sanning, denna skådespelerska vanligen lägger i dagen, utfört grefvinnans roll, hvarjemte hr *Lindroth* såsom kammartjenaren "Aaron" gifvit ett vackert prof på sin förmåga. — Hr *Sjöberg* har i *Sjömannens* roll, likasom flera gånger förut, rört sig med en ledighet, hvilken utvisar att han gjort ett steg framåt på sin bana.

Man har äfven med nöje sett "En mid-sommarsnatt i Dalarne" med dess vackra melodier och dito dans, — och hr *Elffors* har der gifvit oss en god typ af en dal-karl.

Hvad man deremot med högst blandade känslor mottagit, har varit *F. Hedbergs* "Missionären eller Fanatismens väld", hvilken är ett dramatiskt oting, som aldrig borde förevisas på någon scen — icke ens på Göteborgs. — Hufvudfiguren i detta s. k. skådespel, *Himmelén*, är en högst onaturlig karakter, hvilken, i olikhet med alla andra människor, i intet enda ögonblick förnimmer någon känsla af ånger, utan utknuffas från scenen, utan ringaste skynt af försoning. Summan af den visdom, förf. i denna produkt velat ådagalägga, är sammanfattad i de klingande orden: "Bort med allt läseri!" — hvilket man åtminstone på scenen gerna kunde ändra till: "Bort med allt hyckleri!" — Icke ens hr *Forssbergs* förträffliga spel i titelrollen förmådde betvinga den köld, hvarmed detta dramatiska missfoster nödvändigt måste betraktas.

Men bland så många goda saker måste man också någon gång hålla till godo med det, som sämre är.

Utom de offentliga spektaklerna har man också haft flera sällskapsspektakler, der man bland annat uppfört skådespel på Tyska språket.

Mer än en afton har dessutom blifvit fördrifven med en maskeradbal — äfvenledes i enskilda hus.

henne Fransyska; ty detta språk ansågs då ännu som ett af de förnämsta bildningsmedlen för det täcka könet.

Milliona borde få en riktigt vårdad uppfostran — hette det — en uppfostran, som kunde anstå hennes stånd och vilkor.

Men här, likasom annorstädes, missförstod man allför mycket begreppet uppfostran; ty man kände ej att dess rätta grundval var en oskrymd gudsfuktan, och kunde ett barn endast tillegna sig litet skolstudier eller en och annan talang, tyckte man sig ha uppfyllt all annan rättfärdighet.

Hvad som allraminst kunde falla Millionas föräldrar in, var att lära henne anspråkslöshet eller förbereda henne på några lifvets stormar; — den förra egenskapen tyckte de att en så rik arftagerska ej kunde behöfva, och hvilka motgångar skulle väl kunna komma, dem hon icke med guldets hälfång kunde göra oskadliga?

Vid femton års ålder bereddes Milliona till sin första nattvardsgång; men denna högtidliga akt blef för henne, som för så många andra, egentligen blott en inträdesfest till verldens alla förlustelser.

Societetslifvet öppnade henne sin lockande famn; nöjen

af alla slag allöste hvarandra; och kom någon dag, då den unga damen, antingen icke var borthjuden eller väntade något besök i hemmet, så var hon den olyckligaste människa under solen, och det hette alltid då: »Hvad i Guds namn skall man ta sig till i afton?»

Snart började mer än en ung fjärl kringfladdra den täcka rosen; Milliona kunde räkna flera friare än fingrar på händerna. Men alla fingo de ännu sucka förgäfvat. Hennes hjerta förblef fritt, ty ärelystnaden önskade sig en riktigt lysande triumf.

2.

I början af år 1848 uppehöll jag mig någon tid i hufvudstaden.

Jag hade der en afton varit borta i en treflig sällskapskrets långt ute på Söder och var just på hemvägen derifrån, när ett häftigt oväder med åska och störtregn plötsligen utbröt.

Jag hade då ej hunnit längre än till *Marie Högbergsgata* och ungefär midtför *Maria kyrka*, men hade åtminstone den trösten i min olycka, att för tillfället ej vara ensam. En ung treflig handlande hade nemligen samtidigt

med mig lemnat ofvannämnde sällskapskrets och genast slagit in den väg, som jag hade att gå.

— Hvar bor herrn, om jag får fråga? — sporde han, då ovädet började blifva riktigt hotande.

— Ett stycke uppe på Norr! — svarade jag.

— Så långt kan herrn omöjligen gå i dethär vädret; var derföre så god och håll till godo med det logis, jag kan ha att erbjuda!

Jag tackade för anbudet och följde min kamrat till ett litet envåningshus vid den närbelägna *Skaraborgsgatan*.

Redan tidigt följande morgon steg jag upp, för att gå hem, men måste likväl först intaga en liten kaffebrukost med min förekommande värd.

Ett äldre fruntimmer, som af den unge köpmannen titulerades fru, serverade oss denna och gjorde genast vid första anblicken ett högst egendomligt intryck på mig.

Hon såg ut att vara mellan fyratio och femtio år, ja nästan ännu äldre, då man betraktade hennes gräsprängda hår och djupt liggande, dystra ögon. Hennes ansigte var mycket blekt, men såg ut att förr ha varit rätt vackert, och hon hade i hela sin hållning en viss förnämbet, som gjorde ett hjert afbrott emot den högst turliga dragten.

Bland dagens förströelser må räknas en mycket besökt blomsterexposition på Lilla Torp.

En exposition af ännu täckare blommor har man under någon tid haft å isen invid Trädgårdsföreningen, der en mängd af stadens unga flickor öfvat sig i skridskoåkning.

Men på det nöjet har snön gjort ett snöpligt slut, då man i stället fått trösta sig med ett eller annat slädparti.

Häromafonen roade man sig med astronomiska studier; ithy att en månformörkelse då var annonserad. En spekulativ man här i staden tillhandahöll då allmänheten — sotade glas, och enär han härigenom visat sig såsom en sann vetandets vän, förmodar man att han med allra snaraste blir invald i stadens Vetenskaps och Vitterhetssamhälle.

Ofvän på alla dessa förlustelser har nu slutligen äfven vår bekante barnvän, Löjtnant Höökenberg, gjort oss ett besök, dervid han bland annat haft att bjuda ungdomen på en nunneinvigning samt en storartad "gås- och ank-parad."

Både stora och små hafva således på senare tiden ej lidit brist på nöjen.

Och hvad blir nu sensmoralen af allt detta?

Jo, rätt och slätt den, att "än ger vår Herre Göteborgarne sill."

Charad.

När bonden har mitt första fått,
Som han det önskar, riktigt godt,

När hon åter lemnat rummet, kunde jag ej afhålla mig ifrån att fråga hvem detta fruntimmer var.

— Det är min värdinna; — svarade köpmannen. — Hon har blifvit döpt till Milliona, men eger ändå knappast en villen.

Innan jag lemnade stället kom värdinnan ännu en gång in och var då åtföljd af en liten flicka — ett det täckaste barn, jag någonsin sett. Lilla Anna, som ej var mer än sex år gammal, hade ett par ovanligt innehållsrika ögon, men tillika så milda och ljulva, att det gjorde godt in i själen att betrakta dem.

Vid afskedstagandet ombedd att titta in någon gång, när vägarne lågo utåt Söder, lofvade jag att återkomma och gjorde det sedermera äfven, icke blott en, utan flera gånger.

Sålunda blef jag efterhand närmare bekant med fru Milliona och fick slutligen af dennas egen mun höra berättelsen om hennes förlutna lif. En del deraf har redan i det föregående blifvit berättad; det öfriga meddelas i nästa kapitel.

Kan man väl honom då förtänka,
Om, lifvad utaf mod och hopp,
Han åter glädligt lyfter opp
Sitt hufvud, som han nyss sågs sänka?

Blott en förälskad ungersven,
Som larfvar kring i sena timmar,
Att se hur månens "silfver" glimmar
Och plocka blommor åt sin "vän,"
Han endast går och svär i natten,
Att man har plundrat hela skatten.

Mitt andra med ett S framför
Lätt mången menskas ofärd gör;
Hvarenda dag du det kan finna.
Dock — den, som håller blicken klar,
Ser att det samma värde har
Som "kindens ros" på sminkad qvinna.

Om ej mitt tredje funnes, då
Vi egde inga dalar gröna,
Der uti ro herdinnor sköna
Med söta lammen kunde gå;
Dock sådant kan väl aldrig hända.
Förr än vår verld går öfver ända.

Mitt hela uti Sveriges land
Är känt af tusen glada kunder;
— Vid Göta elf, på Mälarns strand
Det lätt fördrifvit qvällens stunder.
— Var det i Helsingborg i går,
Det snart i Haparanda står.

Upplösning på Charaden i No 10:
Djerf-het.

3.

Millionas far, brukspatronen, som i hennes tidigare ungdom varit ansedd för mycket rik, hade med åren börjat blifva sjuklig och då låtit affärerna gå genom främmande samt föga pålitliga händer, hvaraf följden blifvit den, att patronen, sedan han äfven gjort några misslyckade större spekulationer, måst uppgifva sin stat. Ehuru affärerna, detta oaktadt, ej stält sämre, än att han, efter deras realiserande, kunnat ha i behåll en summa, tillräckligt stor för familjens tarfliga utkomst, hade dock denna motgång grämt honom så djupt, att han inom kort lades i grafven. Få år derefter hade äfven hans hustru dött, och huru boets utredningsmän nu styrt och ställt, hade den unga arftagerskan slutligen ej fått mer än ett par tusen riksdaler i behåll.

Milliona upptogs nu i en aflägsen släktings familj, men hade der ej längre de fordna sötebrödsdagarne.

Hvar voro t. ex. nu de smickrande tillbedjarne, som nyss blickat upp till henne, alldeles som till ett gudomligt väsen? — De voro försvunna, alla utan undantag.

Anekdot. Herr N. N. är en ung, hyggelig man med mörkt hår och förtjusande mustacher. Hans gång är sylfidiskt lätt; han går icke en gång — han svärfvar.

Herr N. N. har goda kunskaper, men också små talanger — bland andra den att skriva vers. Han kan när som helst skaka ur armen "Sonnetter till Julia" eller "Sånger till Selma."

Att Herr N. N. således äfven är en gunstling hos det täcka könet är ju klart som dagen. Han söker också vinna deras ynnest, på mer än ett sätt. Häromdagen hade han t. ex. fått det infallet, att, der han åter sin middag, gifva sig ut för — katolik, och detta spred naturligtvis ett nytt mystiskt skimmer öfver hans person.

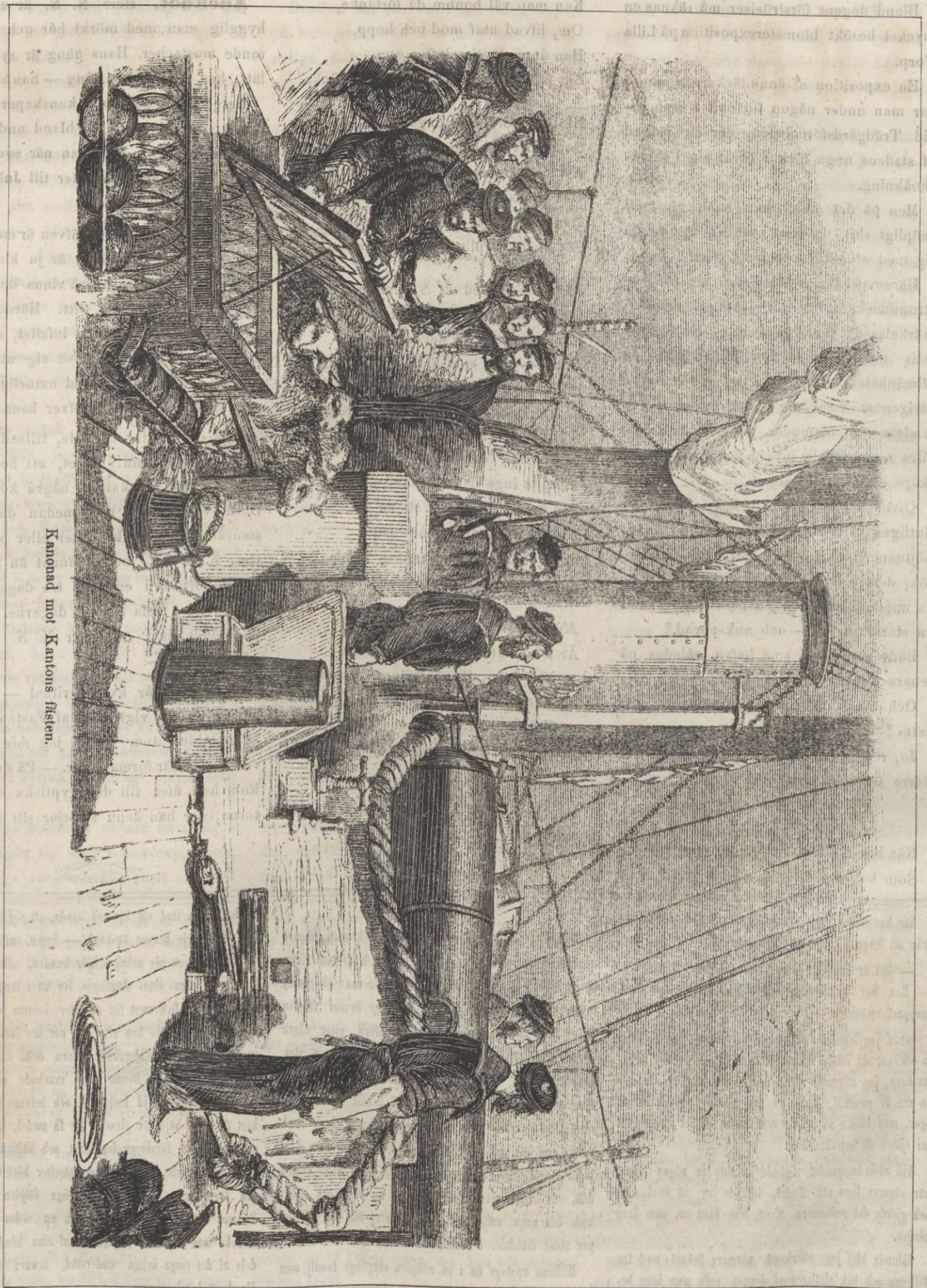
Men när Fastan började, tillsade en af bordsgästerna frun i huset, att hon nu ej skulle gifva sin katolik några köttträtter. Detta efterkoms, och medan de andra smorde sig med kotletter eller biff, fick Herr N. N. fisk, och ej annat än fisk. — Detta fortfor i en, två, tre dagar, i en vecka, ja, i hela fjorton dagarne. Då tog tålmodet slut; och Herr N. N. var nu icke rådlös. —

— Enligt vår kyrkas ritual — yttrade han — är det viktigaste af Fastan nu förbi, och dessutom fäster jag mig mindre vid sådana här formaliteter. — På det sättet kom han åter till de egyptiska köttgrytorna, der han ännu smörjer sitt kräs.

Och hvem stod väl här till hands, att vid första vink uppfylla hvarje hennes önskan? — Ingen, alls ingen.

Milliona fann sig också alltför bunden, alltför mycket tillbakasatt hos sina släktingar, för att i längden kunna uthärda der. Och mest för att åter komma på en mera sjelfständig fot hade hon efter ett par års förlopp antagit en ung mans giftermålsanbud, ehuru detta varit långt ifrån något lysande. Denne man innehade nemligen en underordnad tjänst vid Tullverket och befanns äfven inom kort tid vara böjd för glaset. De få medel, hans hustru medfört i boet, förskingrades snart, och häftiga uppträden de båda makarne emellan hade härefter hört till ordningen för dagen, hvaraf den slutliga följden blifvit, att Miliona flyttat ifrån sin man och nu sedan några år tillbaka med sitt barn lefde, dels af sina händers arbete, dels af det ringa årliga understöd, hennes man blifvit ålagd att betala henne.

[Forts.]

Kanonad mot Kantons fästlen.

Härmed följer Romanbihaget: "Syskonen," pag. 9—16.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 21 Mars.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.